

ΟΜΟΡΦΙΑ — ΚΑΛΟΣΥΝΗ

2.—

III

Μόλις έφεξε πετάχτηκε από τὸ κρεβάτι ἡ Γιαννοῦλα σὲ λίγην ὥρα σηκώθηκε κ' ἦ μάννα της.

— «Θὰ πᾶς γιὰ ξύλα, Γιαννοῦλα;»

— «Δὲν πᾶω πουθενὰ σήμερα· ἀς φοφίρουν καὶ τὰ ζωντανὰ κλεισμένα μέσα. Νὰ μὲ κυττάζουν ἄλλοι καὶ νὰ μὲ μοιρολογᾶνε δὲν τῶρα στὸ νοῦ μου.»

Δὲν εἶπε λόγο ἢ μάννα της, καταλάβαινε τὴ θλιψή καὶ τὴ στενοχώρια τοῦ παιδιοῦ της. Πολὺ μαῦρες οἱ ὄρες, γιὰ νᾶχει κανεὶς τὸ μυκλὸ του καὶ γιὰ δουλειά.

Κάθισε ἡ Γιαννοῦλα στὸ μπάγκο τοῦ μαγειριοῦ κ' ἐπτήριξε τοὺς ἀγκῶνες τῆς ἀπάνου στὸ τραπέζι κρατώντας μὲ τὰ δὺό της χέρια τὸ κεφάλι· ἡ μάννα πηγαίνονορχόντανε, τάχα πῶς ἔκανε δουλειὰ μέσα σπιτί.

Οἱ ὄρες περνοῦσαν ἔτσι· κ' ὅσο περνοῦσαν τόσο ἄβαινε κ' ἡ στενοχώρια τους. Ὡς τὸ βράδυ ἔπρεπε νὰ πλερώσουν, διαφορετικά...

Σὲ λίγο ἀκούστηκε ἡ καμπάνα τοῦ σχολειοῦ, ποῦ ἔκραζε τοὺς μαθητάδες.

— Ὁχτώ ἡ ὥρα, εἶπε ἡ Γιαννοῦλα, καὶ μοῦ κάστικε χρόνος·

— «Ἀμὴ ἐμένα;»

Κείνη τὴ στιγμή τοὺς φάνηκαν δῆματα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ γυρίσουν τὸ κεφάλι μάννα καὶ θυγατέρα, ἔνα «καλημέρα Στάθω,» δειλό, δειλό, ψιθυρίστηκε.

Κερκονός ἂν ἔπεφτε λιγότερη ἐντύπωση ἢ τὸς ἔκανε, παρὰ ὁ Πέτρος τοῦ Βλάχου ὅπως ἦτανε ὀρθὸς ἐκείνη τὴ στιγμή στὴν πόρτα μὲ τὴν στάση ἀνθρώπου ποῦ κατὶ θέλει καὶ ντρέπεται νὰ τὸ πει, στάση ποῦ ἔκανε νὰ φαίνεται ἀκόμα μεγαλύτερη ἢ ἀσκημιὰ του.

Πῶς στάθηκε αὐτό, νᾶρθει σπιτί τους, ἀφοῦ ἔλο τὸ χωριὸ εἴφερε ποῦχε στείλει προξενειὰ γιὰ τὴ Γιαννοῦλα καὶ ποῦ ἔκαθεν οὔτε νὰ τὸν ἀκούσει δὲν ἤθελε;

— «Καλὴ σου μέρα, Πέτρο!» εἶπε ἡ γριά.

— «Καλημέρα τῶ ἀφενταῖς σου» ψιθύρισε ἡ Γιαννοῦλα.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή σιωπὴ — σιωπὴ ποῦ τὴν ἔφερε ἡ ἀπορία — «δὲν κοπιάνεις μέσα;» τοῦ λέει ἡ γριά.

— «Ἦθελα νὰ σοῦ κάμω μιὰ ὀμιλία, καὶ προχώρησε δὺό, τρία, δῆματα στὴν κάμρα· ψὲς κοιμήθηκε σπιτί μου ὁ κλητήρας ποῦρθε ἀπ' ὄνομα τοῦ Βασιλῆ τοῦ Δήμου καὶ μοῦπε τὴν κίττα ποῦ τὸν ἔφερε στὸ χωριὸ μας.»

— Ἐρεῖ τὸ λοιπὸν ὁ κόσμος ἄλλος τῶρα τὴν κακομοιριά μας;

— Ὁχι, μόνο σὲ μένα τῶπε, γιὰτὶ ἐγὼ ἔτυχα πρῶτος μπροστά του· τοῦπα μάλιστα νὰ μὴν τὸ πει κανενὸς, γιὰτὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸ μάθει ὁ πατέρας μου.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια χαμήλωσε τὰ μάτια καὶ ντροπισμένος πρόστεισε:

— Ἦρθα νὰ σοῦ φέρω ὄχι ἄλλα τὰ λεφτά, γιὰτὶ δὲν τᾶχω, μὰ ἐξήντα τάλλαρα ποῦ ἔχω φυλαμένα, οἰκονομίες δικές μου, γιὰ νὰ διορθώσεις τὴ δουλειὰ σου. Φχαριστιέται μὲ τόσα ὁ Βασίλης τοῦ Δήμου καὶ μὲ τὸ παρράνω. Ἐμένα μοῦ τὰ δίνεις μὲ τὴν ἡσυχία σου.

Λέγοντας αὐτὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του ἕνα κίτρινο χοντρὸ χαρτί διπλωμένο, τὸ ξεδίπλωσε, ἔβγαλε τὰ λεφτά καὶ τ' ἀπόθεσε ἀπάνου στὸ τραπέζι.

— Ὁ Θεὸς παιδί μου, νὰ σοῦ δίνει ἄλλα τὰ καλὰ γιὰ τὸ καλὸ ποῦ μᾶς κάνει;

Δὲ μπόρεσε νὰ πει ἄλλα ἢ χάρη, γιὰτὶ τὰ δάκρυα τὴν εἶχαν πνίξει, ἔφερε μόνο τὴν ἄκρη τῆς μπόλιας τῆς στὰ μάτια γιὰ νὰ κρύψει τὰ δάκρυά της.

Γι' αὐτὸ δὲν εἶδε τὴν θυγατέρα της ποῦ εἶχε σηκωθεί ἀπὸ τὴ θέση της καὶ πῆγε κοντὰ στὸν ἀνέλπιστο σωτήρᾱ τους κ' ἐνῶ τὰ χεῖλη της ἀπὸ τὴ συγκίνηση σιγότερεμαν, πῆρε τὸ χέρι του καὶ τὸ κλείσε ἀνάμεσα στὰ δικά της. Ἀκουσε μονάχα τὰ λόγια της «εἶσαν πολὺ καλῆτερός μου, Πέτρο,» λόγια ποῦ τῆς ἀναστήσανε τὴν καρδιά!

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ Καλωσύνη ὀγγίκε νικήτρα τῆς Ὁμορφιάς.

IV

Δὲν πέρασαν δὺό μέρες κ' ἔλο τὸ χωριὸ ἄλλη κουβέντα δὲν εἶχε ἀπὸ τὴν παντρεία τοῦ Πέτρο τοῦ Βλάχου, προύχοντα, μὲ μιὰ φτωχοκοπέλλα, τὴ Γιαννοῦλα τῆς γιάρας.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ.

ΙΔΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ. . . .

Σαρκώθηκε ἡ ἀποθυμιὰ ποῦ χρόνια μὲ κρατοῦσε σκλάβο σὲ μιὰ βαθύτατη σφιχτοδεμένη σκέψη, κ' εἰδωλολάτρης γέννηκα, κ' ἱεροπράτης ἦρθα μπρὸς στὸ βωμὸ ποῦ ἀστόλιστος ἀπὸ καιρὸ εἶχε ρέψει.

Καὶ μὲ στεφάνια καὶ καρτοὺς στόλια τὸ ρημάδι, καὶ ἀνάσταση ἐχάρημα στὰ βαρεμένα στήθη τέτοια ποῦ δίχως σύννορα ὁ λογισμὸς καὶ πλούσιος ὅτου θρησκευτὲς σβύνανε ἀλήθειες πῆν καὶ χύθη.

Ἡ βλάστηση λαχταριστὴ, τὸ πλοῦτος δίχως μέτρος, οἱ ἀρμονίες ἀτέλειωτες, κ' ἡ Ὁμορφιά Ἑλλάδα ζωὴ τὸ φῶς, τὰ χρώματα ὅλα χαρὰ καὶ νιάτα . . .

— Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται! σταθῆτε στὴν ἀράδα!

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

κ. Βύτα. Θὰ δημοσιεύαμε τὸ Γιὰ δὲ μὰ φοβούμαστε πῶς θὰ μᾶς κυνηγοῦσε ὁ κ. Ζυμβρακάκης γιὰ τούτη τὴν παραπολὺ γυμνὴ στροφὴ:

Δὲ θέλουν χρυσοποιίκελο φόρεμα νὰ φοροῦνε τὰ κάλλη μας — θὰ ζοῦμε γυμνοὶ ἐγὼ καὶ σὺ. (11 !)